

Almanach 2009

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi
a studentů partnerského Gymnázia Pezinok

Kdo jsou lidé, kteří nás ohrožují?

Jakub Myška, 4.C

Kdysi tu stával krásný, živý les. Často jsme si povídali dlouho do noci. Hvězdy ozařovaly barevné listí a vítr se s úctou proháněl kolem statných kmenů. Znal jsem ho, nikdy nikomu neublížil. Jen tiše dýchal a dopřával svým hostům blahodárný stín.

Kdysi tu stával krásný, živý les. Už tu nestojí, je mrtvý. Lidé ho zabili. Zbyla jen vyschlá poušť a trocha kůry.

Byly časy, kdy jsem se rád procházel po rozkvetlé louce za naším domem. Zjara se probouzela a vyzářovala do okolí čistou energii. Voněla po kopretinách a heřmánku.

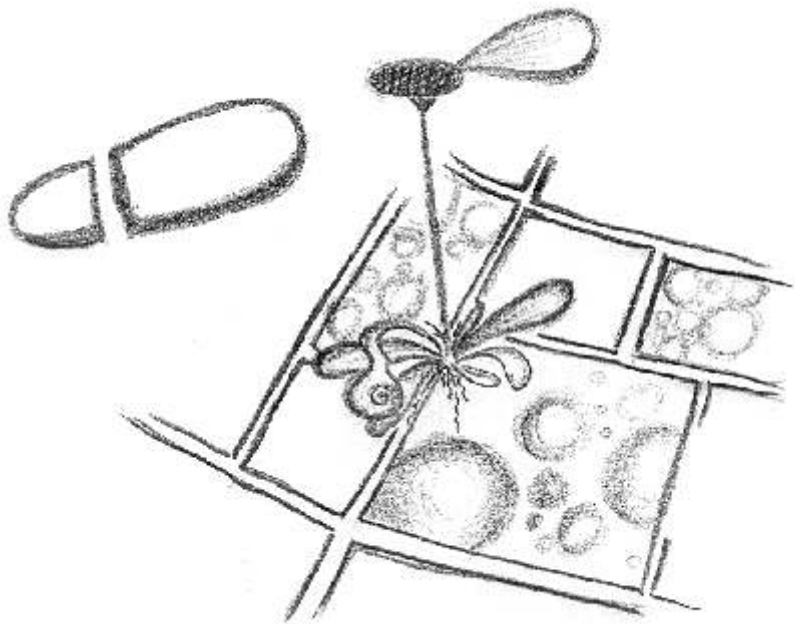
Teď je louka namísto květinami, zarostlá parkovišti a betonovými příbytky. Je posetá odpadky – co z nich asi vyklíčí? Změnila se, už nevoní.

Kdysi jsem znal člověka, který na ta místa rád chodíval. Teď už nemůže.

Nevěřil tomu, že je člověk tak hloupý a bezohledný, aby si zničil svou přírodu.

Přírodu, která mu s laskavým souhlasem dovoluje dýchat vzduch a vysávat živiny.

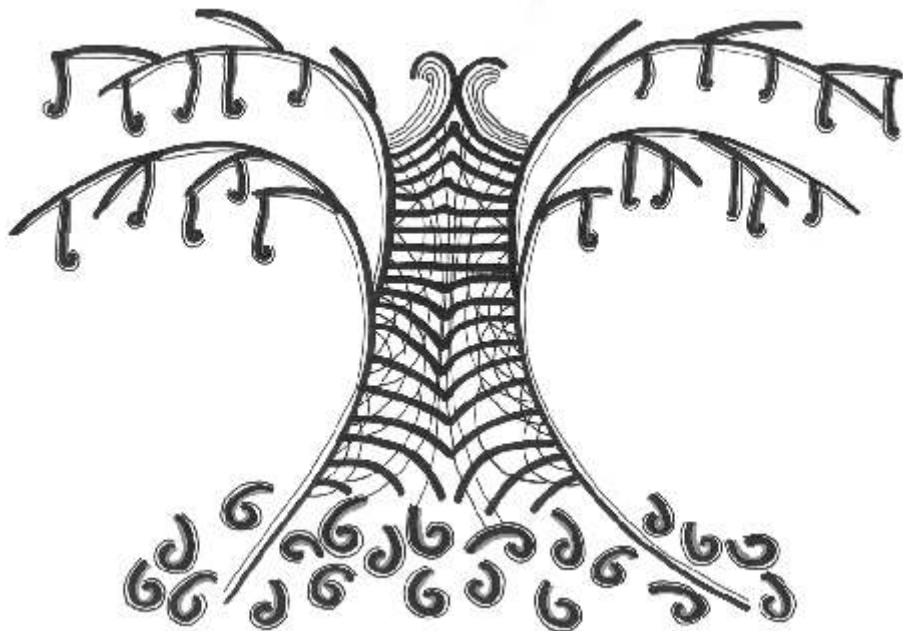
Kdo jsou lidé, kteří nás ohrožují?

Listí stírá zem

Jakub Myška, 4.C

bláhový LIŠTÍ pláče ze stromu,
vítr ŠTÍRÁ slzy z podlahy,
bohové poslali na ZEM pohromu,
pláč PODZIMU zaplavil nohy,
brodíme se mořem vyschlých VLN,
probíháme sládem PLACHÝCH srn,
hladina LIŠTOVÍ stoupá zpět do větví,
kdo neumí plavat, ten se POTOPÍ,
kdo nemá KŘÍDLA, už nikdy nevzletí,
stromy přestaly PLAKAT, došly listy,
holý VĚTVE jak scvrklý prsty,
tančí do RYTMU chladivýho větru,
představení skončilo, země UŠÍNÁ,
přikrytá v bílý chmýří ZIMY,
DOŠLY jí všechny krásný rýmy...

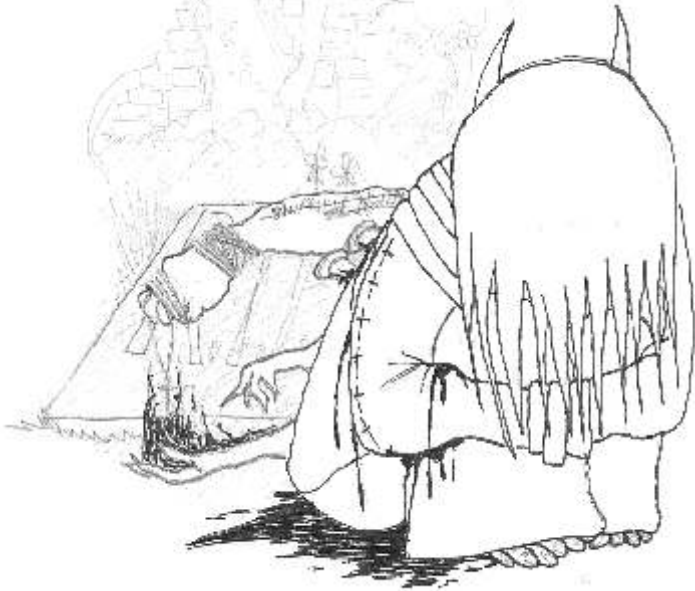

Mnichova zpověď

Jakub Myška, 4.C

Dustou vína číši
zvonů z chrámu pláč
hlas číši
křičí z ticha
a v odrazu stěn zkomírá
Ve znamení kříže
mnich „bludy“ popírá
a v sutaně káže
o J. Kristu
o NĚM je jeho kázání
nad oltářem velebí jeho bistu
chce totiž dojít spasení
jak kdysi on
teď tluče hřeby do sebe
slyšíte bítí zvon?

- to bůh ho bere do nebe...
vyschlou vína číši
ležící u oltáře
našli ráno bratři mniši
a došli pro faráře
s Ježíšovými hřeby mnich
byl mrtvý - strnule spal
bušící zvon dávno ztich
jen deště pláč na kapli hrál
vybledlý plaval v rudé kutně
ten co kázal nám
tvářil se smutně
ač měl by být šťastný-
-neb bůh ho prý vzal do nebe...

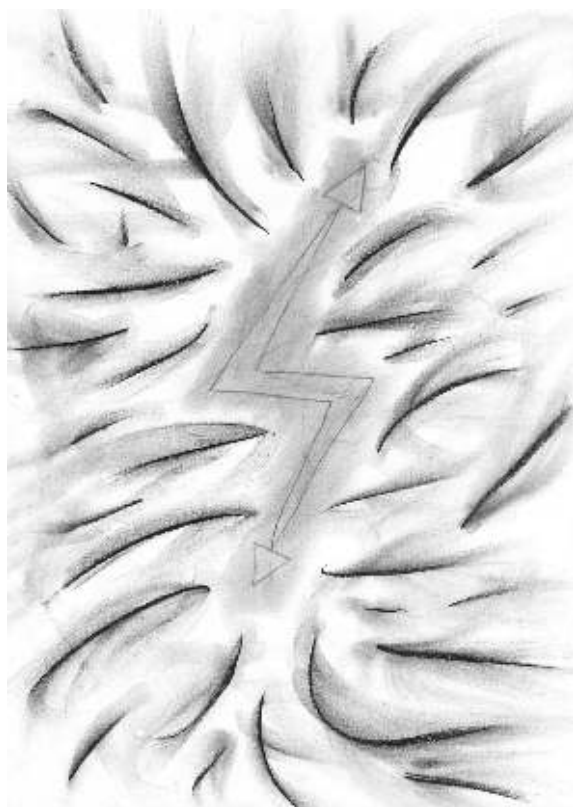

Hvězda a měsíc

Jakub Myška, 4.C

Proč? ptala se hvězda, jež spadla
Kam? zašuměl měsíc v jezeře
PRYČ!! KŘÍČELO PROBUZENÉ SVĚTLO
Kdy? zakrákal havran černý jak noc
Kudy? zavyl vlk na odraz v jezeře
TAM!! PŘIKÁZAL DEN BEZ LÍTOŠTI
Jak? ptala se noc, jež nemohla spát
PROTO! ZAHŘMĚL HROM SRÁŽEJÍCÍ
Komu? šeptal oheň, jenž šlehal les

MĚ!! NAŘÍDILLO SLUNCE A SEŽEHLO PLAMENY
NE!!! ŘEKLA HVĚZDA a zůstala na voze
NE!!! VZEPŘEL SE MĚSÍC a zakryly ho mraky
NE!!!!!! ŘEKLY OBA a zůstaly na obloze
ANO!!!!!! ZABURÁCELA ZEM A POPRASKALA
Proč? zvolal čas do mrtvého ticha
PROTO!!! ODVĚTIL MU HLAŠ, který UŽ
NEBYL....

„Nezablúdiš, ak máš v srdci pevný bod.“

(Kamil Peteraj)

(Úvaha)

Tento výrok Kamila Peteraja vo mne evokuje pocit akéhosi smútku. Symbolizuje cestu životom, spomienky na to, čo bolo, ale aj obavy a zvláštne očakávanie toho, čo bude.

Chcel tým azda básnik povedať, aké je dôležité vytrvať, nevzdávať sa, po každom páde vstať a kráčať ďalej? Kráčať za svojim cieľom, za pevným bodom. Za zmyslom života.

Ale kde hľadať zmysel života? V láske? V rodine? V peniazoch? Toto sú asi tri najčastejšie odpovede ľudí na túto otázku. No ja si nemyslím, že stačí len láska, aby bol človek šťastný. Takisto nestačia len peniaze. Ako napísal Stephen King vo svojej knižke „To“: „Všetchno vede ke všemu“. Je dôležité nájsť súhrn a nešťastných lások, koľko rozbitých rodín, či rodín disfunkčných. A na príčine môžu byť práve peniaze.

Mnoho ľudí sa ženie za peniazmi. A prečo by aj nie, veď uľahčujú život. No veľa ľudí prehliada, že peniaze sú ako oheň – dobrý sluha, ale zlý pán. Ľudia prepadajú vášni hracích automatov, drogám, alkoholu, a tým strácajú svoj pevný bod. Avšak je len na človeku, či sa nechá zmiast' či zablúdi. Všetka česť ľuďom, ktorí držia svoj život pevne v rukách.

Cesta za zmyslom života býva často trnistá, niekedy človek strávi celý život hľadaním. Hľadaním niečoho, čo ani nepozná, len cíti, že mu niečo chýba, že život neúplný. A niekedy je človek presvedčený, že dosiahol všetko, po čom túžil. No raz nastane zlom. Mohla by som citovať Josepha Hellerea, ktorý vo svojom diele „Niečo sa stalo“ bravúrne vystihol túto pointu: „Mám mindráky zo zatvorených dverí. Aj v práci, kde sa mi teraz všetko darí. Keď som skľúčený po noci strávenej klamstvami, pijatikou a sexom, stačí niekedy pohľad na zatvorené dvere, obleje ma hrúčava, ruky sa začnú triasť. Niečo sa mi muselo stať. Ale kedy?“

Človek sa učí celý život a tento fakt nemôže zmeniť. Môže sa ten prebijať životom a hľadať ten svoj zmysel, svoj cieľ. Aby si na sklonku života mohol sadnúť, usmiať sa a povedať si: „Áno, žil som naplno.“

Niekedy je tenká hranica medzi serióznosťou a humorom, a umenie života je tancovať medzi nimi.

*Katarína Kopyčárová, 3.B
Gymnázium Pezinok*

Pro Tebe

Michaela Rodová, 6.O

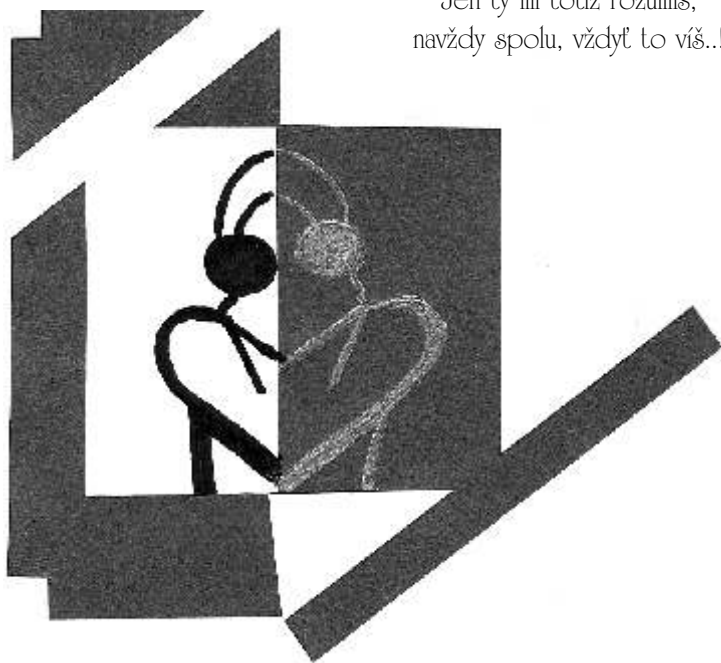
Jsi důvod, proč mé tělo žije,
jsi důvod, proč mé srdce bije.

Jsi důvod mé radosti,
jsi důvod mé slabosti.

Jsi duše moje spřízněná
a důvod, ten tu každý zná.

Jsi někdo, kdo má přístup tam,
kam ostatním je zakázán.

Jen ty mi totiž rozumíš,
navždy spolu, vždyť to víš..!

Příšera z hlubin

Michaela Rodová, 6.O

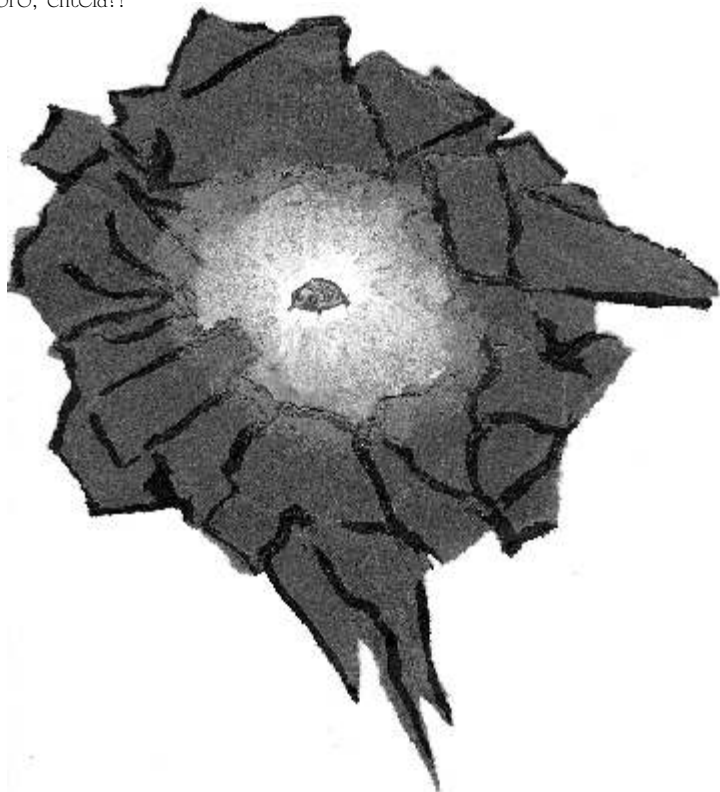
Běžím, běžím, už mě skoro má,
utíkám, nebo mě chytí!
Je mi v patách, ta bestie opancéřovaná!
Zdrhám! Už není zbytí!

Nekoukám vzad a srdce mi duní,
rychlostí světla mířím vpřed.
Však obluda stále mi na záda funí,
v krku mám sucho, zrychlený tep!

Děsí mě vidina její čelisti,
zahryzlá do části mého těla.
Tvé zuby a v mém zápěstí?!
To bys, ty potvoro, chtěla?!

Běžím a běžím, zpomalím, už nemohu,
ta příšera chytla mě, čapla mě za nohu!
Prohryzla botu a prokousla ponožku,
nechce mě pustit, drží mě za nožku!

Ležím tu na ARU a den po dni
přemýšlím, proč kousla mě má želva vodní?
Nechť tato příhoda je pro mě znamení,
měl jsem jí dávat asi víc krmení.
Platí to pro všechny, pro každé děťátko,
starej se pořádně o svoje zvířátko..!

ZTRÁTY A NÁLEZY

Michaela Rodová, 6.O

Sakra.!

Zamáčknu budík, který mi v pět hodin nemilosrdně dává najevo, že mám opustit svou postel a vyměnit ji za holinky. Chvilí se přemlouvám, že dneska bych si – pro jednou – mohla dovolit zůstat ležet o chvilku déle. Hlasitě zabouchání na dveře mě ale okamžitě probere, a tak se radši oblíknu a jdu ven krmit „náš“ zvěřinec.

Dříve jsme byli opravdová rodina. Bydleli jsme v Pardubicích, v činžovním domě s výhledem na Labe, společně jezdili na výlety, společně si povídali, společně jsme večereli a ... rozuměli si. Jednoho dne mi taťka dal pusu na rozloučenou, odjel do práce a už se nevrátil. Na dálnici ho smetl opilý řidič, už mu nedokázali pomoci.

A tak jsem se dostala tam, kde jsem. Na vesnici, kde brzo ráno a večer znovu krmím otcímovy ovce, kozy, králíky a bůh ví co ještě, dělám všechny domácí práce, vařím, peru, žehlím, koupu a krmím nevlastní sourozence, sekám trávu, hrabu seno, vybírám brambory a dělám i spoustu dalších věcí a ... nechci tady rozvádět, co se mi stane, když něco z toho nestihnou nebo udělám jinak ...

Otčíma si matka vzala půl roku po tátově smrti. Možná nechtěla být sama, nebo možná ... těžko říct, do dnes nechápu, jak se mohla vdát tak brzy po tom, co tatínek odešel, a jak si mohla vzít tohohle chlapa. Kouří, bije mámu a ... i mě. Všechny peníze, které jsme s mámou dostaly z taťkovy pojistky, propil.

Kolikrát už jsem mamku prosila, ať se sním rozvede, abychom od něj měly už konečně pokoj, ale bylo to k ničemu. Prý jí nepřeji, aby byla šťastná. Už nikdy to mezi námi dvěma nebude takové jako dřív. Proklínám ten den máminy druhé svatby, proklínám ten den, kdy jsem ztratila posledního člověka, který mi na světě zbyl.

Čím jsem byla starší, tím to bylo horší, už to nezůstávalo jen u jedné facky, bylo to horší, mnohem horší. A já se čím dál tím marněji snažila schovat modřiny, co jsem měla po celém těle. Modřiny – které ovšem proti tomu, jak mi bylo uvnitř, jak jsem ty dlouhé roky trpěla a musela si nechat všechno líbit – vůbec nebolely.

Už to dál nevydržím, nevím, co mám dělat, na koho se obrátit, nemám nikoho, už nemám nikoho.

Naše nově přichází paní učitelka Vilímková. Ihned po nástupu poznala, že se mnou není něco v pořádku. Nikdo před ní mě neřešil. Až ona. Nejspíš si mysleli, že jsem nějaká buranka z venkova, co nemá zapotřebí se s někým bavit a co nemá žádné přátele. Já jsem vážně skoro vůbec nemluvila. Jen když se mě někdo na něco zeptal a já opravdu musela odpovědět.

Bála jsem se. Bála jsem se trestu za špatnou odpověď. Bála jsem se přímého pohledu do něčích očí, bála jsem se všech a všeho.

Středa. Zazvonilo. Konec vyučování. Po schodišti se hrnou davy lidí řvoucí všichni jedno a to samé. Hurá, domů! Domů? A hurá? Co dnes čeká mě tam, kde bych to měla nazývat domovem. Mytí oken, praní koberců, zavařování dlouho do noci? To by bylo oproti ostatnímu to nejmenší.

Vyjdu před školu, kde prvňáčci skáčou kolem krku svým rodičům, kteří jim přišli naproti. Vzpomenou si, jak mě ze školy chodil vyzvedávat táta. Můj úžasný táta. Bodlo mě u srdce, zhroutil jsem se na lavičku a rozbřečela se. Nevnímala jsem okolí, slzy mi tekly takovými proudy, které jsem nebyla schopna zastavit. Všechno to na mě dolehlo. Nevím, proč zrovna teď a tady, ale najednou se mi zhroutil celý můj život, jako když padá domeček z karet.

Najednou mě někdo vzal kolem ramen. Paní učitelka Vilímková?! Nevím, jak dlouho jsme tam seděly, nevím, jak dlouho jsem brečela, nevím, jak jsem se dostala k Vilímkovým domů. Z celého odpoledne si pomatují jen ten hřejivý pocit, který mě zaplavil, když mě objal člověk, kterému na mně záleží. To jsem nezažila od tátovy smrti.

Seděla jsem u nich v teplém pokoji, na měkkém gauči, u hrnku ovocného čaje a klidně jim vyprávěla ve zkratce celý svůj život. Najednou jsem k někomu cítila neskutečnou důvěru, kterou jsem doma, nebo tedy v našem novém „doma“ nikdy nepoznala.

Uvnula jsem.

Spala jsem asi tři hodiny, když mě z kuchyně probudil cinkot nádobí. Otevřela jsem oči a strašně jsem se lekla, kde jsem. Ono se mi to vážně jen nezdá? Někdo opatrně otvírá dveře. Paní učitelka nakoukla do obývacího pokoje.

„Už jsi vzhůru? Máš hlad?“ Malinko nejistě, ale souhlasně jsem kývla. S přívětivým úsměvem mi naservírovala teplou večeři.

Zarachtání klíče v zámku, cvaknutí kliky, bouchnutí dveří. Pan Vilímek se nejspíš vrátil domů. Domů – ke své milující ženě, tam, kde je mu nejlíp a kde to má rád. V očích se mi znovu zaleskly slané kapky. Paní učitelka šla za ním do předsíně. Měla jsem pocit, že slyším třetí hlas, někoho dalšího, ale asi mě už po tom náročném dnu šálí sluch. Manželé Vilímkovi vešli do pokoje. S ohníčky v očích a zářivým úsměvem mi oznámili, že pro mě mají překvapení.

Zpoza vystoupila postarší paní. Ta tvář je mi povědomá, vždyť já ji znám.

„Babi?!?“ Moje babička, o které mi tvrdili, že už dávno zemřela? Moje babička, která mi, když jsem k ní dříve jezdívala na prázdniny, před spaním vařila kakao a četla pohádky?

„Holčičko moje!“ „Babičko!“ Padly jsme si do náručí. Objímaly jsme se strašně dlouho. Tiskla jsem ji k sobě, jako bych se bála, že je to jen přelud, halucinace, ale nebylo to tak. Poprvé za život jsem se rozbřečela štěstím.

Ukázalo se, že matka babičce zakázala, aby se se mnou, po smrti tatínka, stýkala.

Otočila jsem se na pana Vilímka s otázkou v očích: „Ale jak jste... jak jste ji našel?“ Až teď jsem si všimla modré košile s lesknoucím se odznakem pod jeho bundou. „Vy jste... policista?“

„No, ano. A už se nemusíš bát, všechno jsem zařídil, odted' už bude všechno v pořádku!“

Neměla jsem důvod mu nevěřit.

Dlouhé minuty jsem jim děkovala a strašně ráda jsem přijala jejich nabídku, že se na ně můžu kdykoliv a s čímkoliv obrátit.

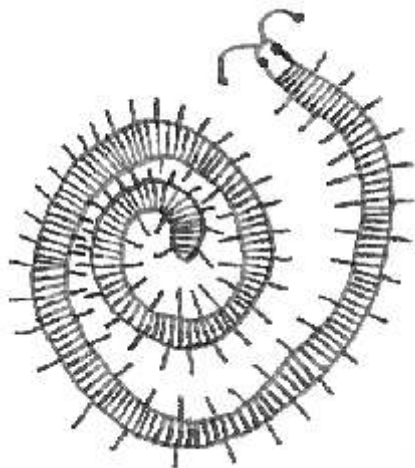
Pan Vilímek mě s babičkou odvezl do okrajové části města, kde babička bydlela. Ano, to je ten dům a ta zahrada, to je to místo, které jsem jako malá navštěvovala tak strašně ráda.

Babička mě posílá spát. „Zlatičko, musel to pro tebe být velmi namáhavý den, jdi si rovnou lehnout.“ Zamířím do svého podkrovního pokojíku, kde jsem spávala jako malá. Nic se tu nezměnilo. Lehnu si do voňavých nadýchaných peřin. Klíží se mi oči. Ještě slyším váhavé, lehounké zaťukání na dveře, otevrou se a já ucítím vůni kakaa, které mi babička právě postavila na noční stolek. Přitáhla mi peřinu víc ke krku a lípla pusou na čelo. Usínám zachumlaná v prachových peřinách se zjištěním, že poprvé za šestnáct let svého života můžu říct, ano, tady se cítím bezpečně.

Stonožka

Eva šťastná, 1.O

Šla stonožka ulicí,
za ní čmeláci velicí,
nebyli to ledajací čmeláci,
né že by neměli nic na práci,
stonožku chrabě ochraňovali,
zlé broučky odháněli!

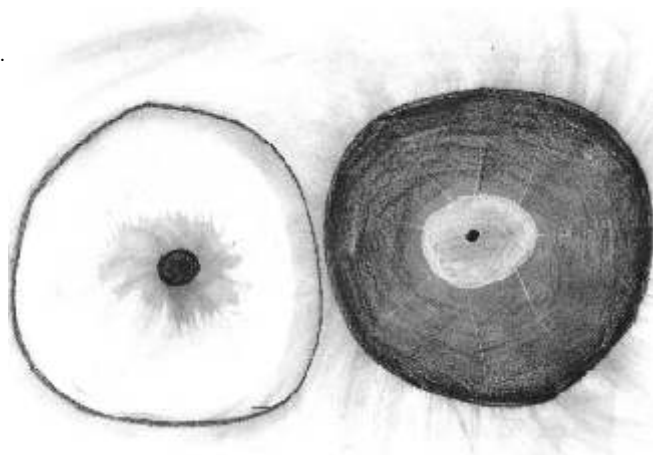

Dva kruhy vedle sebe,
každou chvíli koukají na tebe.
Jedno zelené, druhé
smaragdové,
poznávají věci nové.
Co to je?

(oči)

Hádanka

Eva šťastná, 1.O

Rýmování o rýmě

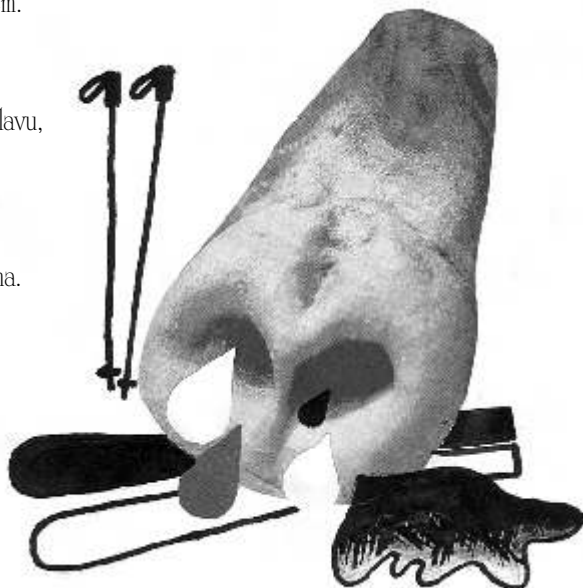
Michal Kopal, 1.O

Ten výlet by byl celkem prima,
jen kdyby mě netrápila rýma.
Po příjezdu, i když trochu náhodou
střetli jsme se s menší nehodou.
Náš pokoj byl jen pro tři lidi,
Ale my jsme čtyři, to snad každý vidí.
Rychle jsme se rozhodli
A na všem jsme se dohodli.

Poznávám už od včera
ten chatový klid večera,
ale ráno lyže ven
a na sjezdovku rychle jdem.
I když první jízda má
Nebyla žádná přeslavná.
Nejdřív na nos, pak i na hlavu,
Já padal snad i dozadu.

Běžkaření to je jiná
I když stále sužuje mě rýma.
Rychlá jízda to je moje

Jen nespadnout jak pytel hnoje.
Týden utekl jak voda,
Nebyla to vůbec škoda.
Ten strávený čas byl prostě prima
Už pustila se mě i rýma.

S ním je to všechno jiné....

Martina Nováková, 2.C

Fejeton

Nedokážu si představit, že bych ho neměla.

Téměř denně ho potřebuje každý člen naší rodiny, ba dokonce i profesori našeho gymnázia, premiér, prezident, Rusové, Američani, možná i africké kmeny.

Určitě se ho nedotýká celosvětová krize.

S moderní technologií se mění jeho design, návin, hebkost i vůně.

V Chorvatsku jsem se setkala i s druhem tzv. smekounů (jedna strana hladká, druhá protrhávající se...)

Nejvíce na něm oceňuji měkkost. Běhá mi mráz po zádech při představě, že bych místo něho koketovala s borovou větví, nebo že by byl ke mně hrubý!

V nouzi ho lze použít i jako provizorní zápisník. Vzhledem k velikosti návinu by mohl sloužit k napsání knihy.

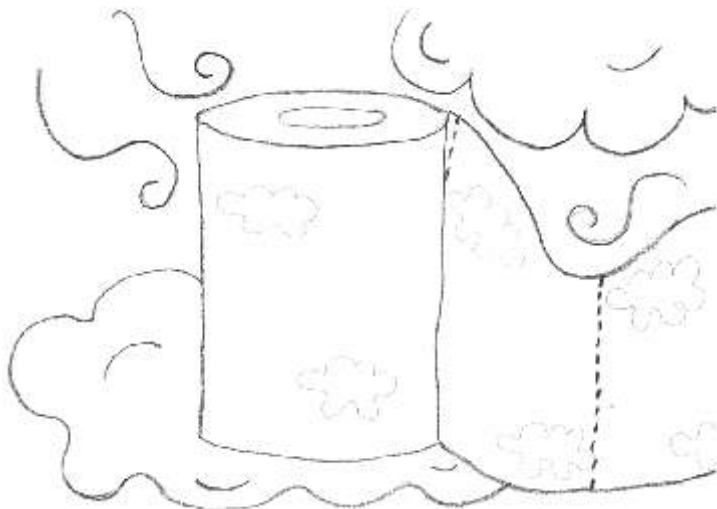
Lze do něho v nouzi i smrkat a plakat.

Na trhu se objevují domácí druhy, některé exempláře dorazí až z Číny, jiné z nedalekého Polska či Slovenska. I tam lehce překonává krizi.

Stále je cenově dostupný, někdy i přitažlivě barevný a nepřetržitě v kurzu.

I naše pětičlenná rodina podléhá nadšení, když je v akci. Máme ho prostě rádi. Představa našeho života bez toaletního papíru je totiž takřka nemožná...

Co vy na to?

Jsem

Tereza Procházková, 4.O

Jsem vítr i vánek,
tvůj sen i spánek.

Jsem slunný den i tmavá noc,
pro mě je to málo, pro jiného moc.

Jsem polibkem i fackou ostrou,
kouzlo, pod kterým kytky rostou.

Tak čistě bílá jako anděl,
taková mrcha jako sám ďábel.

Jsem horká vášně i rudý chlíč,
pro tebe znamená je k mému srdci klíč.

Jsem něžná, sama romantika,
když mě chytíš, je to klika.

Jsem jako kapka deště,
nеспoutají mě nejjemnější kleště.

Jsem sama sebou, volná jako pták,
nedělej si starosti a nech to radši tak.

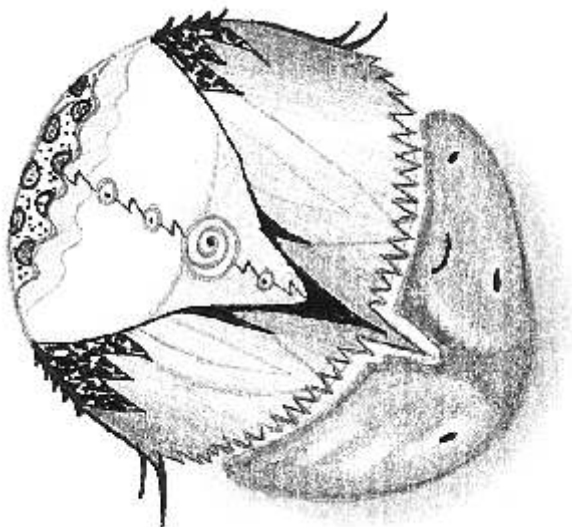
Tak chladná – umím být jak led,
tak sladká – skoro jako med.

Jsem vůní růže,
heboučká kůže.

Jsem hvězda, která v noci svítí,
jsem louky nejbarevnější kvítí.

Jsem tak jiná,
žádná barbie líná.

Jsem jednoduše živel.

Otevři oči a dívej se!

Ivana Vondráčková, 8.0

Oči – dvě bílé biliárové koule, které hráč udeřil tak silně, až na nich křída z tága zanechala svůj modrý obtisk. Důmyslnou značku, která nám umožňuje spatřit všechny krásy světa kolem nás. Umožňuje, ale ne vždy se jí to tak dobře daří. Při špatně trefené bílé kouli se vychyluje její dráha, mění rotace a s přibývajícím vzdáleností roste její odchylka. Koule se nezadržitelně řítí špatným směrem, vráží do ostatních a nakonec sama končí v díře.

Výsledkem je rozostřený obraz, nejistý pohled a usilovné mžourání.

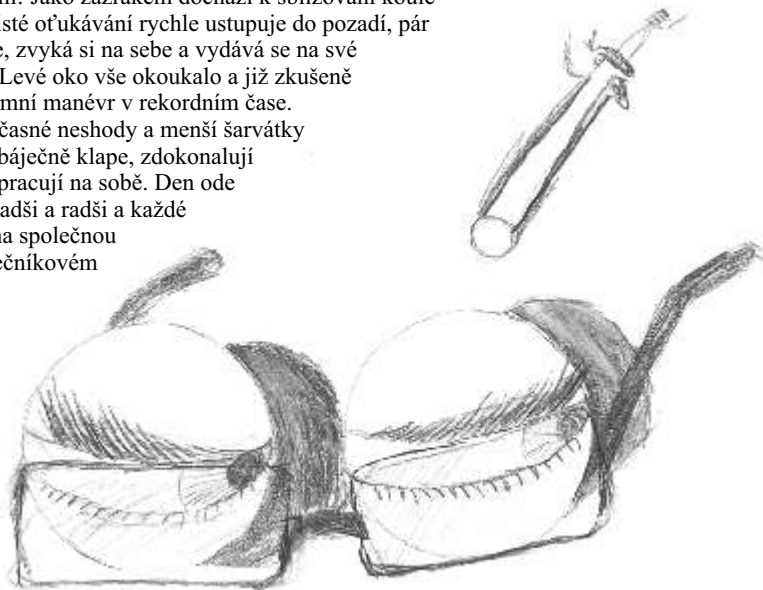
Moje koule jsou bohužel trefené o jeden a půl dioptrie mimo střed hratelnosti, ale pomocí povoleného dopingu se snažím vše korigovat na správnou hranici. Moje druhé oči mi za volantem umožňují rozeznat sloup od chodce, ve škole mi dovolí šilhat při testu k sousedovi a doma, když koukám na televizi, nepletu si Arabelu s Esmeraldou.

Staly se mým přítelem a přirostly mi k srdci. Nedokázala jsem si bez nich představit život až do doby, kdy jsem o ně definitivně přišla. Zabíla je lahvička mého oblíbeného parfému padající z police přímo na ně. Skleněným kapičkám už nebylo pomoci, podlehly následkům zranění.

Při každém pohledu bez nich jsem cítila hluboký stesk, přesto jsem se snažila najít si nového přítele, který by mi opět dokázal vrátit radost do očí. Seznámila jsem se celkem rychle, kontaktní čočky mě okouzly na první pohled. Ten tvar, lesk, třpyt a jas. Nešlo jim odolat. Chtěla jsem je cítit na prstě a zkusit si, jaké to bude poprvé. Ruka se mi chvěla napětím a očekáváním. Čočka na mém ukazováčku se nezadržitelně blížila k mé biliárové kouli. První polibek. Čočka nervozitou omdlévá a v mrákotách padá na zem. Oko je z toho vyděšené a roní slzy jako hrachy. Snažím se pomoci a společnými silami to zkusíme znovu.

Znovu a znovu a zase znovu. Najednou už nehraji s bílou koulí, ale s červenou půlkou. Menší pauza, porada s trenérem, zklidníme to a ukážeme jim! Jako zázrakem dochází k sblížení koule a čočky. Nejisté oťukávání rychle ustupuje do pozadí, pár se seznamuje, zvyká si na sebe a vydává se na své první rande. Levé oko vše okoukalo a již zkušeně provedlo intimní manévr v rekordním čase.

I přes občasně neshody a menší šarvátky jim to spolu báječně klapě, zdokonalují svůj vztah a pracují na sobě. Den ode dne se mají radši a radši a každé ráno se těší na společnou cestu po kulečnickovém plátně.

Kdy se cítím v bezpečí

Denisa Uhrová, 2.C

Bezpečí – když se řekne tohle slovo, co se vám vybaví?? Zamysleli jste se nad tím vlastně někdy?? Co pro vás ono záhadné a tajemné slovo „bezpečí“, vyjadřující bezpočet možností, situací a událostí, znamená??

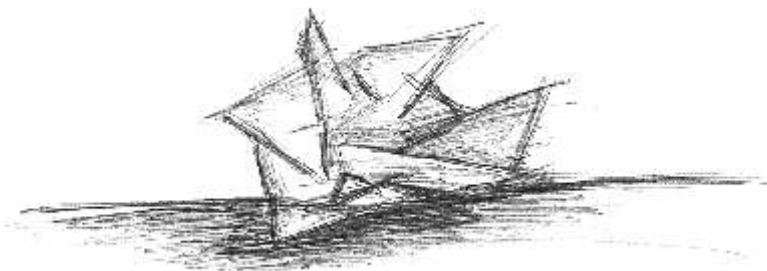
Já si pod pojmem „bezpečí“ ze všeho nejdřív vybavím domov. Říká se, že domov je tam, kde máš srdce. Srdce, čili lidí, které milujeme, vážíme si jich, radujeme se s nimi, ale i naopak – sdílíme s nimi i smutek, zážitky, různá životní dobrodružství; sdílíme s nimi život, který oni nějakým způsobem ovlivňují.

Domov. Teplý rodinného krbu. „Mamča“ čtoucí si knížku. „Tlapky“ domácího zvířátka, které si s vámi chce hrát. Čerstvě upečený štrúdl, který provonil celý byt. „Táta“ věčně sedící až dlouho do noci u počítače, přepočítávaje přesné parametry a proporce stavby. Věčně obsazené vaše místo na boty botami minimálně o pět čísel většími, než jsou ty vaše. Věčně „vybrakovaná“ lednička, když se vrátíte vyhladovělí domů.

Jedním slovem téměř klasika. Ale když se nad tím zamyslíte, co všechno cítíte, když otevřete dveře od bytu a tohle vše zažíváte?? Jinak – co cítíte, když si představíte, že by tahle „klasika“ měla najednou z ničeho nic zmizet?? Kde by bylo najednou vaše bezpečí – váš pocit bezpečí?? – Myslím, že se při téhle představě vypařil někam hodně daleko od vás a s ním i pocit jistoty. Prázdnota.

Všimli jste si, jak se pro nás stávají obyčejné věci při ztrátě najednou neobyčejnými?? Jedinečnými?? Dokonce kouzelnými??

Co z toho vyplývá?? Radujte se z každého okamžiku vašeho života. I když se ten okamžik zdá být všední – není!! Každý je jedinečný a zároveň nevratný zpět. Zkuste se tedy k lidem, které milujete, ale i ostatním lidem kolem vás chovat, jak nejlépe to jde. – Proč?? Co kdyby šance na omluvu už nebyla...??

Nešťastný lásky den

Karel Štrobl, 4.C

Čtrnáctý únor,
myšlenka je šedý splín.
Prorostlá jako tumor,
přichází k nám Valentýn.

Sedím na břehu jezera,
voda jemně zurčí.
V duši mé je mezeře,
která city ničí.

Co bylo v té mezeře?
Byla tam láska.
Teď utopená v jezeře,
moje srdce praská.

Milovat jsem chtěl,
s vozem plným vášně,
do slepé uličky vjel,
naivně a vážně.

Někdy zničí vztah,
obyčejná pověra.
Ke mně přišel jiný vrah,
odzbrojující nevěra.

Pro náš vťah jsem žil,
ty jsi žila pro dva.
Kdo mi zbyl?
Douhé věty, slova.

Láska, pouhý to sen,
neslyším její hlas.
Nevidím zítřejší den,
budoucí čas.

Neblahé tušení mám,
že Máchův kraj,
bude stále zván,
nešťastné lásky ráj.

XXX

Johana Trunečková, 3.B

Odhalil's mě, ale já tě zahalím,
aby nikdo neviděl, jaký jsi
křehký. Nenápadně zastavím
čas a pohladím tě po líci.

Odcházím a přesto zůstávám
tvou jistotou. Na nic nečekej
a pojď za mnou - budu tvá
něha i bolest. Jen se mi odevzdej.

(Ne)sonet

Johana Trunečková, 3.B

Jsi má poslední naděje dohořívající
a tváříš se, že probudíš tu spící-bdící,
hrubě cituplnou, naprázdno milující.

Obviněná z necitelnosti, odpouštím
nám naše hříchy, jakož i my opouštíme
naše klamané. Tvou bolest utiším
pak krví, co do poháru hořkosti napustíme.

Tak pijme, prostě už nezachráníme
zlámaný osudy a pošlapaný štěstí.
Tak ať. Zatím, než odstraníme
střepy, budem se sobě navzájem pléstí.

Pojď, prorostem sebou, navzájem
držet se budem, nepředstírej nezájem
o to, co je, až budem o patro nad rájem.

Iba maska

1

Boli sme u neho v byte. Vyzeralo to tam perfektne. Obývačka bola priestranná a moderne zariadená. Nemohla som si nevšimnúť to obrovské LCD - čko, ale čo sa dá čakať od chalana,

ktorý má BMW Z4 Roadster.

"Tak vitaj u mňa", povedal a žiarivo sa na mňa usmial. "Sadni si zatiaľ na pohovku a cíť sa ako doma."

Zapol stereo, z ktorého sa teraz ozýval britský pop-rock.

"Čo si dáš na pitie?" kričal na mňa z kuchyne.

"Len minerálku."

"Už sa to nesie, minerálku pre tebe, pivko pre mňa."

"Díki," odpila som si a on si ku mne prisadol.

"Tak čo vravíš na byt?"

"Páči sa mi. A aj hudbu si vystihol, Coldplay mám rada."

Znovu sa na mňa usmial, tým svojim nádherným úsmevom, a jeho oči sa vypíjali do tých mojich. Nahol sa ku mne a zrazu boli jeho pery na mojich. Bol to nádherný pocit, vznášala som sa. Stále ma bozkával, až mi pomaly sklzol perami na krk. Neprestával, zvalil ma na pohovku. Pritlačil sa ku mne bližšie.

"Leo, nie!"

"Zlatko, viem, že to chceš."

Neprestával ma bozkávať a chcel mi rozopnúť zips na jeansoch.

"Leo, nie!" snažila som sa ho odsunúť, ale on neprestával.

"No tak, veď to chceme obaja. Daj si pivo a uvoľni sa, mám aj éčko, ak chceš."

Keď sa nadvihol, aby mi podal pivo, z celej sily som mu vrazila päťou do nosa, až sa mu z neho začala rinúť krv.

"Au, ty sprostá panna. Toľko som sa s tebou natrápil a ani odmenu mi nedáš," kričal na mňa,

ale ja už som bežala preč.

Čo najrýchlejšie preč. S plačom som vybehla von z budovy a nezastavila som sa, až kým som nebola na druhom konci ulice. Snažila som sa upokojiť, ale nešlo to. Rýchlo som vybrala

mobil a našla Róbertovo číslo.

"Prosím?" ozvalo sa.

"Rob? To som ja Andrea. Prosím ťa, príď pre mňa. Som na Rázusovej ulici," povedala som panickým hlasom a ešte stále som plakala.

"Už letím. Neboj sa, vydrž, hneď som tam."

Zložila som, sadla som si na obrubník a pozerala sa na svetlo z pouličných lúčov. Bolo 23:00.

Sedela som tam, triasla sa a čakala.

*Michaela LENNEROVÁ, 2.C
Gymnázium Pezinok*

Člověk, metla lidstva

Martin Uher, 8.O

Od první chvíle, kdy jsem prvně uslyšel témata zadaná pro tuto cvičnou práci, jsem věděl, které si vyberu. Bylinkářskou esej *O kořenech* jsem vyřadil hned, jak jsem ji uslyšel, stejně tak esej *O jménu*. Nejsem zastánce filozfování nad jmény, ale naopak teorie o pomstychtivých rodičích. Na slovní spojení *Quo vadis* už začínám být pomalu alergický, a *Co by dnes říkal* kdokoli, se neodvážím odhadnout, protože jsem slušně vychovaný a vím, že cizím lidem se nemají do pusy vkládat naše vlastní „moudra“. Volba byla tedy jasná. Jediným problémem tak zůstalo, jak téma:, *metla lidstva* doplnit o chybějící člen.

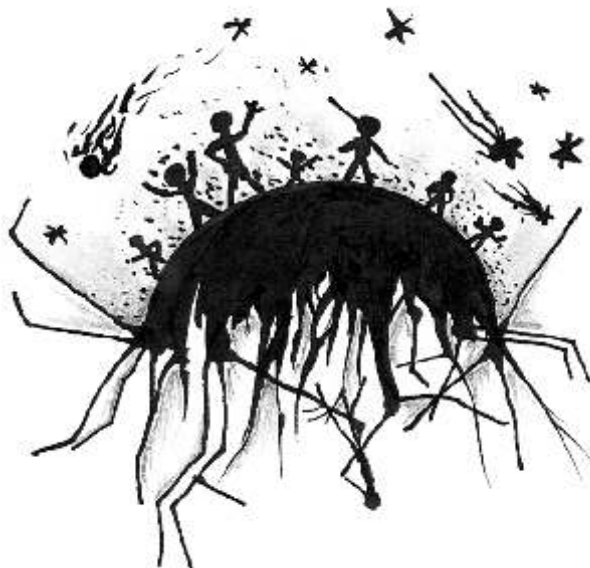
Po pečlivém zvážení, kdy jsem vyřadil možnost nechat volné místo prázdné a plácát cosi o neuchopitelné, beztvaré a mystické síle (či Síle), která nás jednou všechny zahubí, jsem nakonec dospěl k racionálnímu závěru, že jedinou skutečnou metlou lidstva je člověk. Někdo sice namítne, že pravou metlou jsou zbraně. Například ty hromadného ničení. Nechci nikomu brát iluze, ale zbraně hromadného ničení, v podvědomí veřejnosti hlavně raketové hlavice velkého kalibru a doletu, většinou obohacené o trochu toho ochuzeného uranu, ve skutečnosti nejsou zbraněmi hromadného ničení. Počet jejich obětí, ať už meziročně či celkově za celou dobu jejich existence a užívání, je doslova směšný v porovnání s počtem obětí ručních palných zbraní. A ten je naopak směšně nízký oproti počtu obětí, které má na svědomí nikotin, či alkohol. Jedno ale mají tyto „zbraně hromadného ničení“ společné. Na začátku stál člověk a na konci, konec konců, také. Spoušť obvykle nesepe sama a ani ta flaška se většinou sama nevypije. Nyní, když jsem Vám alespoň zlehka nastínil své myšlenkové pochody, se tedy můžeme posunout o kousek dál.

Můžeme se zdát, že budu dál pouze hořekovat, že za všechno si můžeme sami a že jsme měli zůstat opicemi a bylo by nám líp. Zastánci této teorie by si nyní měli raději dát svůj poslední banán, protože ani zde se nezastavím. Abych své myšlenkové teze posunul, odhalím Vám další část pravdy, kterou nám je moderní věda sto poskytnout. Připoutejte se prosím.

Ve zkratce by se dalo říct, že cokoli na této planetě učiníme, vytvoříme, vybudujeme či třeba vytunelujeme, je marné, protože naše planeta, ostatně stejně jako celá Galaxie, je odsouzená k zániku. Nebudeme se zbytečně „rýpat“ v jednotlivých fázích zániku naší sluneční soustavy, Galaxie, ostatních galaxií a vlastně celého vesmíru, chcete-li universa. V zásadě se dá říct, že se jedná o energetický problém. Jak už jste pravděpodobně někde a někdy slyšeli, naše Slunce není věčné a v horizontu 5 miliard let vyčerpá zásobu vodíku (zminěné palivo) a začne, laicky řečeno, stravovat samo sebe. To se nejprve projeví tak, že se Slunce nafoukne, aby poté splasklo a nakonec definitivně zhaslo. Během tohoto procesu Země nejdříve dokonale sežehne, poté pohltí vlastní rozpínající se atmosférou a nakonec pravděpodobně vyplivne v podobě několika kusů kamene. To vše nás samozřejmě nemusí pálit, protože se jedná o doby značně vzdálené, přesto budeme v našem apokalyptickém příběhu ještě chvíli pokračovat. V momentě, kdy naše milované sluníčko zhasne, celá naše soustava zamrzne a stane se neobyvatelná. Pro vědce by mohlo být zajímavé

sledovat, zdali se teplota přiblíží k absolutní nule, ale domnívám se, že na podobná měření by asi nebyli dost otužilí. Abyste plně docenili rozsah apokalypsy, kterou prorokují, musíte si uvědomit, že obdobný proces se odehraje, a již odehrává, v celém vesmíru. Dále je nutné vzít na vědomí, že hvězd se rodí stále méně a zaniká stále více. K tomu je třeba připočíst fakt, že galaxie se od sebe neustále vzdalují exponenciálně se zvyšující rychlostí. Zkáza bude pokračovat rozpadem všech protonů za zhruba 10^{40} let a za 10^{100} let se známý vesmír přemění na neustále se rozpínající temnou prázdnotu. Pokud nyní zarytí optimisté zavýskli, že bude alespoň možné nerušeně pozorovat hvězdy, musím je zklamat, nebude. I nejurputnější šetřivky mezi hvězdami vyhoří za cirká 10^{20} let a samozřejmě, vlivem zmíněného vzdalování nebude již za slabých 150 miliard let možné pozorovat jiné světlo, než to z vlastní Galaxie, kterou jsme ale bohužel spálili a poté hluboce zmrazili hned na začátku. Slovy neznámého vesmírného kolemjdoucího: „Takže asi tak.“

Zatlačme nyní společně slzu a přejděme tedy k tomu hlavnímu, co jsem chtěl od začátku sdělit. Z výše uvedeného nám nad Slunce, ale i slunce jasně vyplývá, že ať už máte rádi holky nebo vdolky, je to vlastně šum a fuk. Ale dříve než půjdete vybrat babiččín špaz a vyhledat společnost opačného pohlaví, vyvodil bych, s dovolením, dva možné závěry. Civilizace, jak samy sebe vzletně nazýváme, má v podstatě dvě možnosti. Buď se opravdu překonat, takřkajíc hecnout, a vyvinout něco (navrhoval, bych perpetuum mobile), co by nás od nastíněného neblahého osudu uchránilo, anebo si tuhle jízdu bez zpátečních lístků užít a nenechat se vyrušovat nikým, ať už to bude průvodčí nebo jen člověk...

Začalo to nevinně

Jan Krčmář, 8.O

Bud' rád, že žiješ normálně.

Vzbudil jsem se ve stoje s obrovskou bolestí kolem trupu mého těla. Cítil jsem obrovský tlak na prsou, bocích a zádech. Na páteři byla bolest nejméně. Moje mícha byla nejspíš ochromena natolik, že jsem necítil dolní končetiny. Ani trochu. Nechápal jsem tedy, jak je možné, že stojím. Paže jsem měl spuštěné podél těla. Mých boků se však nedotýkaly. Kolem celého trupu jsem měl totiž neuvěřitelně těžkou vestu. Visela mi jen na ramenou a svou vahou mi působila další bolest, kterou jsem začal vnímat až později.

Pomalu jsem se začal rozkoukávat. Málem bych ti zapomněl říct, že všude kolem byla tma. Takže po tom, co si moje oči zvykly na tmou, rozeznal jsem na vestě obdélníkové desky. V tu chvíli mě napadlo (a za chvíli zjistíš, že jsem se nemýlil), že jsem dost bolestivým způsobem ověšen těžkými kovovými pláty. Ale proč? A jak je, sakra, možný, že pořád stojím, přestože necejtím nohy? A mám je ještě vůbec? Chápeš, co tím chci říct?

Bud' rád, že stojíš normálně!

Uslyšel jsem ránu. Ruka praštila do nějakého kovového a pekelně starého vypínače, to je jasný, přesně tenhle zvuk znám z filmů. Z takovejch těch trapnejch hororů, co letěly tenkrát po přelomu tisíciletí. To byly časy. Myslim to období ještě před atentátem na toho chudáka, co byl prezidentem starý Francie. Od S se jmenoval snad. Jo a ještě než se začalo válčit o Antarktidu. To je jedno, nudím tě zbytečně detailama. Každopádně, po tom, co se ozvala ta rána, rozsvítily se nade mnou neonové lampy. Byl to hroznej šok. Si zkus být ve tmě, aláhví jak dlouho, a pak si rozsvítit neon do očí. Musel jsem si zvykat znova, ovšem na jinej extrém. To, co ale přišlo potom, bylo tím největším peklem.

Začalo to teda nějakým zvláštním hlášením. „Eksperiment prosnulsja!” zaječel úrvaný hlas z reproduktoru.

„Chci cigáro!” byla první věta, která ze mě po aláhví jaký době vypadla. Hleděl jsem přitom do bílých, oslepujících neonů nade mnou. Tohle všechno se, lidičky, stalo během

několika vteřin. Ta největší hrůzostrašnost teprv přijde. Dávej teď pozor, fakt, protože nic podobného by tě nenapadlo ani ve fantazii totálně sjetý nejbrutálnějším halucinogenem.

Sklonil jsem teda hlavu a podíval se na svý tělo. Kolem trupu pláty, v těch jsem se fakt nemýlil. Kolem nohou nějaký úchylně robotický výstupy. Nahoře připevněný k nějakému pásku, dole přišroubovaný do futuristicky vypadajících bot. Byla to taková opora pro můj nohy. Takže už víš, proč jsem mohl stát, přestože jsem necítil nohy. Ruce byly připoutané páskama k trupu. Největší absurdita mého utrpení teprv přijde. Chápeš, jak je možný, že jsem se nemohl hnout? Že jsem nespádl? Poslouchej pozorně, ať to všechno pobereš.

Bud' rád, že sedíš normálně!

Stěny kolem mě tvořily dokonalej kruh. Byly tak tři metry vysoký. Byl jsem přesně uprostřed kruhový místnosti bez stropu, chápeš? Všiml jsem si, jak zeshora do tý stěny, která mě obklopovala, vedou silný kabely. Dokonce to v nich občas zajiskřilo. Snad už ti to, sakra, dochází.

Bud' rád, že ležíš normálně!

Tohle byl nejnovější vynález Euroruský vlády! Vězení druhý poloviny jednadvacátýho století, chápeš? Sakra, já byl v magnetickym poli! Kruhová stěna kolem mě byla pólem a železný pláty v mojí smradlavý vestě taky. Stejně nabitý póly naproti sobě! A jak určitě víš (i když fyziku zrušili snad ještě dřív než psaní), stejně nabitý póly magnetu se odpuzujou. Tím pádem jsem se nemohl hnout, takže jsem byl jak přikovanéj, aniž by mě něco fyzicky drželo!

Bud' rád, že se hejbeš normálně!

Ó, já byl tak strašně dlouho v magnetickym poli. Euroruská vláda zničila životy tisíců svejch lidí pokusama, jako byl tenhle, chápeš?

Neznáš mě. Jsem odepsanej, odstraněnej, uklizenej mimo dnešní superposlušnou neospolečnost. Nechtěl bys mě vidět. Magnety mě zničily. Fyzická i psychická destrukce. Dělá se mi teď strašně špatně od žaludku. Začalo to úplně nevinně, prostě zničehonic mi je na zvracení. Nejspíš to však bude tím vyprávěním. Dám ti jen jednu radu. Neposlouchej je! Neposlouchej!

A bud' rád, že chcípneš normálně.

Chemická

Jana Marková, 3.C

Následek tří let povinné docházky na hodiny chemie.

Dobře obsaď orbitaly,
vzpomeň si na autobus.
Elektrony stydlivé jsou,
nesednou si k sobě šlus.

Uhlíková kostra straší,
methan ethan propan raší.
Fenoly a alkoholy,
kocovina leckdy bolí.

Bifenyl je čínkou zvaný,
kumen to je paroháč.
Naftalen rád sublimuje,
freon to je užírač.

DDT a HCH,
housenky se nenudí.
Nitroglycerin protřepat,
pak už nic tě nevzbudí...

Dřivoníš si ke koláči,
přiláká tě ananas.
Máseľnan a ethylnatý!
K ponožkám se vrátíš zas.

Hruška jede vodovodem,
malina - toť iron sám.
Z pomeranče shnilý grapefruit,
nad laborkou neplesám.

Všechno se může stát dnes v noci

Jana Marková, 3.C

„Mám tě moc ráda. Víš to?“

Usmál se. Nebylo to ale tolik hřejivě jak jindy, bylo to zvláštní a... divný.

Pohlédla mu do očí pro zopakování otázky. Jen se zasmál a přejel jí prsty přes bradu.

„Moc ráda,“ polibek a jemné objetí, „Miluji...“ prst na ústech a pokývnutí hlavou.

„Já vím.“ vstal z postele. Nic víc neřekl, jen to jeho „Já vím“.

Vlastně to mohla čekat. Nikdy nikomu něco takového, jako miluji tě, neřekla a ihned toho litovala. Jako vždy špatně!

Podívala se za ním. Už skoro oblečen si dopínal zip kalhot. „Ty jdeš pryč? Myslela jsem, že dnes budeme spolu, když už je ten...“

„Musím ještě něco zařídit,“ nervózně se rozhlédl po tom nevelkém pokoji, „zítra je taky dostatek času.“ Sebral ze stolku platinové hodinky, peněženku si strčil do zadní kapsy kalhot a z hromady oblečení, jež byla památkou na jejich nenadálý příchod k němu domů, vylovil fleesovou bundu.

Dívka se zarazila: „Zítra?“ dívala se na něj nechápavě. „To chceš jako říct, že odcházíš? Na prvního máje... Byl první máj, lásky čas...“

„Majko, prosím tě! Už opravdu musím.“ Sklonil se, aby ji políbil na temeno hlavy. Se zavřením se odtáhla. Pohládl ji tedy jen, sebral z pohovky pásek a s tichým zaklapnutím dveří odešel.

Ticho.

Ticho a nic víc.

Byla v tom pokoji sama. V pokoji, kde poprvé byla ani ne před několika měsíci a kde přebývala za ten čas už tolikrát, ale ne sama. Nikdy sama, vždy s ním.

A teď?

Ticho. Možná ne tak úplně. Z vedlejšího pokoje bylo slyšet tiché chrápání jednoho z jeho rodičů. Nikdy si jí moc nevšímalí. Jeho matka, na první pohled přísná a nesympatická, si ji pokaždé měřila tím zvláštním pohledem, který po ní evidentně zdědil i syn. Nebyl to nijak milý pohled, ale vlastně i kvůli němu si ho všimla. Bylo to zvláštní, střetnout se pohledem a vyčíst tolik myšlenek jen v několika vteřinách.

Je to už dávno a za ty měsíce se na oněch pohledech a očních střetnutích stala takřka závislá.

Pak odešel, odjel, sebral se a zmizel, chodbu té nenáviděné budovy nechal pustou, bez úsměvu, pohledu těch jeho azurových očí, ale neodešel úplně...

Pomaloučku se zvedla. Přešla po pokoji, rozhodla se. Nebude tu na něj čekat! Vždy, když ho chtěla, byl pryč.

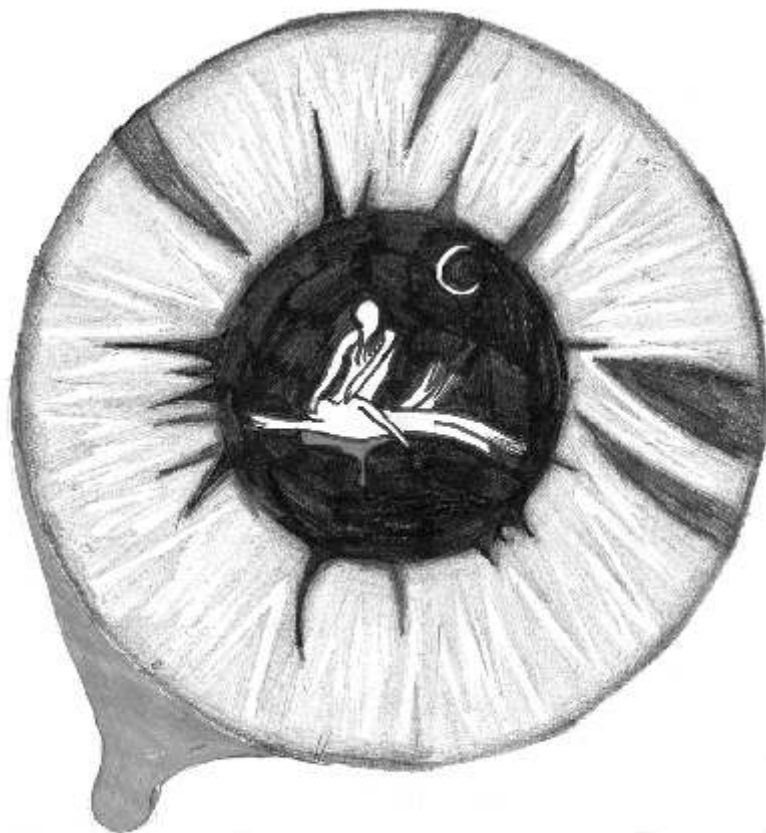
Teď už mu to jen tak neprojde!

Sebrala ze země své poslední věci a ostražitě se rozhlédla. Zaslechla rychlé otáčky motoru, svištění pneumatik. Několik po sobě následujících obrátek. Ticho. Řinčení kol. Skřípění brzd. Ticho - temno - a tupý náraz karoserie. Mimoděk se otřásla. Zpoza okna byl slyšet jakýsi naříkavý hlas. Ženský hlas! Pláč, bouchnutí dveří a ... jekot.

Vyhlédla zpoza okna. Jeho rodiče ve vedlejším pokoji se evidentně už také probrali, sháněli se po původci toho randálu. Vyběhli ven a ona několik okamžiků za nimi.

Osoba, již viděli zablácenou, v lehkém světle reflektorů a pouličních svítlen, jim byla až moc povědomá. Podívali se na sebe, na Majku a posléze i na dívku zkroušeně sedící vedle jejich syna na blízké vozovce. Byla krásná, tmavovlasá, teď celá ušmudlaná a mající hlavu jejich syna v náručí.

„...Pak odešel, odjel, sebral se a zmizel...“

Dovršený pád

Kristýna Syrová, 3.C

„V hodině dvanácté přestává
upřednostňovat pudovou rovinu před
citovou.”

Račte vschloupit
Do světa netopýřích snů
Vyřešíme Váš soukromej problém
Še slečnou Bouří
Co oči na Vás mhouří

Přítomnost je žolíkem
V budoucnosti je světlo
Λ ve Vašich očích strach
V srdci, ne ve fraku je síla
Zda-li Vám ještě trocha zbyla?

Š usměvavou tváří zakrýváte touhu
Pane, napište si na čelo vrah
Co s uplakanou vílou
Λ co bez jejich čar
Douhé slůvko, slůvko zmar

Je to domluvený
Já i Giselle
(Ta lupička z dálnic
Co ráda pije a zapomíná)
Plavem v kaluži větší než je ta z vína

Utonout v cizích očích
Zejtra, ale klidně i dnes
Zkracování vlasů nezkracuje čekání
Těch, co neví, co by mohli říct
Těch, co mají vše a nic

Šmát se na povel
Švých utajených mozkových buněk
Ten závod je fajn rozjetý
Nebudme zlí, když utíkáme
Před krásou cizích objelí

Davlovův reflex, párek slin
Λ lidi, co couvaj ze zvyku
Λ velryby letící povětřím
Každý je tak trochu bledej
Říkej-li mu, nestůj, hledej

Býváte někdy milý, pane
Některí vás nemaj rádi
Mlátili se o stěnu svých snů
Λ jedno léto liše mizí

61.

Kristýna Šyrová, 3.C

<<Proč>> není podstatné.

<<Jak dlouho>> takéž ne.

Nezkoušej se na to ptát.

<<Jakým způsobem>> nemá důvod.

Stejně tak, hledat původ.

Nemohu odpověď dát.

Nezkoušej zpovídat ženu.

Nemá to nikdy cenu.

Λ přichází už noc.

Chceš-li se přesto tázat.

Ač neměla bych kázat.

Dej se, <<jak moc>>.

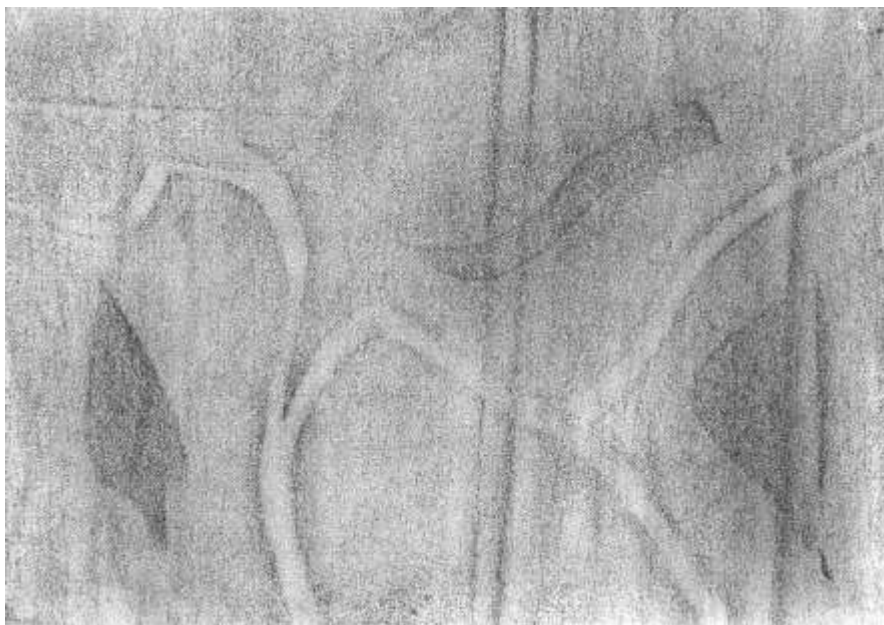
57.

Kristýna Syrová, 3.C

Chci přát ti vždy
Jen časy krásný
Cestu mírnou
Chvilé spásný
Úsměv, co září den co den

Chci přát ti vždy
Jen vůli žít
Věrnou duši
Mít kam jít
Život měnící se v sen

Chci prosit tě
Ač nevím oč
Šnád o slůvko
Neptej se proč
Já snílek pouhý jsem

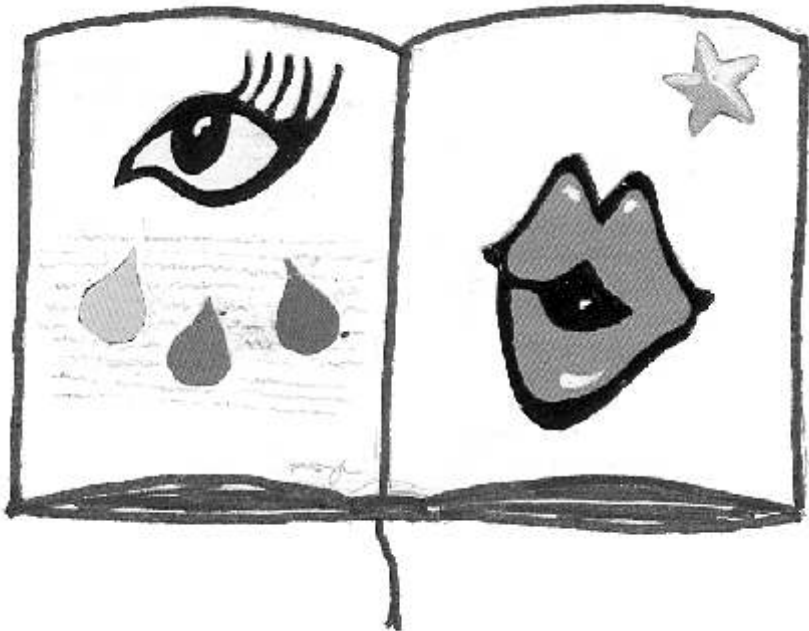

37.

Kristýna Syrová, 3.C

Pročítám
Starý deník jedné dívky
Možná
Že ji také znáš
Díše
Jak moc tě má ráda
A věří
Že snad jí šanci dáš

Čtu dál
O hořkosladkých slzách
Usmívám se
Drobným veršům mezi řádky
Víš
Psaním básní hledá klid
Díše
Že stále věří na pohádky

35.

Kristýna Šyrová, 3.C

Víš

mám v duši divnej splín
ten černočernejš hloupej stín
a úsměv ho nezvrátí

Víš

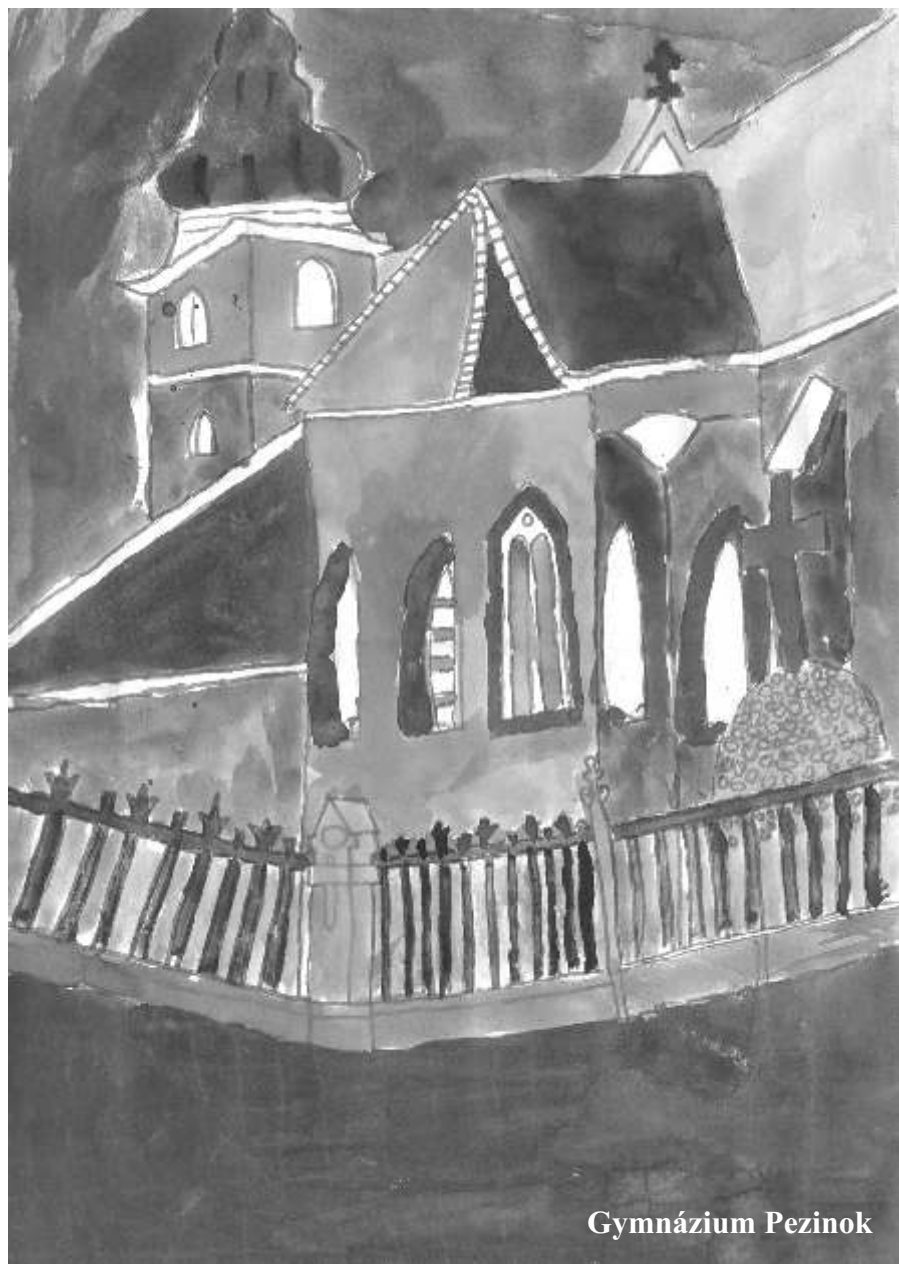
mám v očích kapky hloupý rosy
mý sny choděj tiše bosy
a hlava trpí závratí

Víš

mám v srdci bodlou ze skla dýku
a přesto říkám slova díky
ač hrot nevyjde nikdy ven

Víš

mám v sobě skrytou touhu tichou
já netrápím se hloupou pýchou
trápí mě pouze hloupej sen

Gymnázium Pezinok

Gymnázium Pezinok

Seznam autorů

Kopal Michal	1.O	
Kopyčárová Katarína	3.B	Gymnázium Pezinok
Krčmář Jan	8.O	
Lennerová Michaela	2.C	Gymnázium Pezinok
Marková Jana	3.C	
Myška Jakub	4.C	
Nováková Martina	2.C	
Procházková Tereza	4.O	
Rodová Michaela	6.O	
Syrová Kristýna	3.C	
Šťastná Eva	1.O	
Štrobl Karel	4.C	
Trunečková Johana	3.B	
Uher Martin	8.O	
Uhrová Denisa	2.C	
Vondráčková Ivana	8.O	

Seznam ilustrátorů

Džurdženičková Lucie	6.O	
Filipová Petra	2.A	
Floriánová Julie	7.O	
Gregorová Diana	4.O	
Gudeljová Denisa	2.C	
Honzejková Karolína	3.O	
Hromádko Erik	2.C	
Chovanec Petr	2.A	
Jirounková Magda	3.O	
Jiroutková Michaela	2.C	
Kudrnáčová Petra	3.O	
Pelantová Lucie	2.O	
Pernikář Václav	7.O	
Planá Katarína	2.A	
Rejzlová Tereza	7.O	
Rýdlová Tereza	2.O	
Stuchlíková Magdalena	3.O	
Vacková Lucie	3.O	
Winterová Barbora	4.O	
Židek Martin	2.C	
Pernikář Václav	7.O	foto obálky
Kašík Luboš	7.O	foto obálky

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

7. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

s podporou Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře

a Statutárního města Ml. Boleslav